

— Ама какъ свободна? да си дигне ризата на прѣтъ ли? Да се разбермъ де!

— Странни понятия за човѣшкитѣ права, забѣлѣжи Николай Нетковичъ.

— Щомъ не стѣснява свободата на другитѣ, може да живѣе, както обича, нѣма нищо, обясни Кандовъ.

— И ако стане най-раскошна, пакъ нѣма нищо? попита попътъ.

— Какъ най-раскошна?

— Република де! поясни нетърпѣливо попътъ.

Кандовъ го погледа въ недоумѣние.

Нетковичъ му расправи ниско значението, което попътъ произволно даваше на тия думи.

— Тукъ е работата за принципа, отговори важно Кандовъ. — Напрѣднитѣ идеи на нашия либераленъ вѣкъ се стремятъ да еманципиратъ жената отъ рабската подчиненостъ на мъжа, наслѣдие отъ варварскитѣ епохи.

— Демекъ, какво излазя отъ това? попита попътъ, който не разбра нищо.

Кандовъ продължи обърнътъ къмъ Огнянова и Нетковича: — Съврѣменната наука признава на жената еднакви способности съ мъжа и равни права съ него. Тя е била до днесъ жертва на цѣлъ редъ глупи прѣдразсѣдки, които сѣ стѣгали въ желѣзни окови волята ѝ; тя е пѣшкала подъ брѣмето на унизителни задължения, наложени ней отъ тиранията, или животинскитѣ инстинкти на мъжетѣ. Цѣла върволица форми и узаконения сѣ създадени за нея, да ѝ прѣпъватъ на всѣка стѣпка въ живота!...

Кандовъ говорѣше съ убѣждение. Той бѣше честно сърдце; но неразборчивото гълтане утопитѣ ѝ на разни социалистически доктринери бѣше смутило въ него понятията за истината и лъжата; звучнитѣ слова и окръжленитѣ модни фрази значехъ за него повече отъ реалната правда на живота; но той бѣше поразенъ отъ новостъта имъ и желаше да блѣсне съ тѣхъ. Кандовъ